

Zin

geven

**Groeten uit Nederland:
Margriet Schreuders**
'Postcode Loterij is
geboren uit een droom' P5

Kindercrisis
Help kind-
gezinnen in
Afrika overleven P6

Als je het Kees vraagt
'Weg met die
stereotypen!' P10

Nieuwe ondernemers
zorgen voor werk

Booming
Business
in Ethiopië

DAAROM

Waar: Het Indonesische eiland Sulawesi, getroffen door een grote aardbeving. De beving veroorzaakte een tsunami (vloedgolf) en verwoestte Palu-City, het achterland, en het noordwestelijke kustgebied van Donggala. Duizenden slachtoffers zijn te betreuren.

Wanneer: Vrijdag 28 september 2018

Wie: De samenwerkende hulporganisaties achter Giro555 zijn een Nationale Actie gestart voor

de slachtoffers. Cordaid verleent hulp via een netwerk van lokale partnerorganisaties.

Waarom: Waarschuwingssystemen werkten waarschijnlijk niet goed door schade aan de zendmasten tijdens de aardbeving. Hierdoor gingen sirenes niet af en werkten luidsprekers niet automatisch. Bewoners van Sulawesi werden daardoor overvallen door de tsunami, met veel slachtoffers als gevolg.

Wat: Cordaid biedt ter plaatse samen met andere organisaties water, voedsel en medicijnen, dekens en materialen voor noodhuisvesting. Ishak Salim, noodhulpcoördinator bij Inninawa, een lokale partnerorganisatie van Cordaid in Indonesië: 'Er is nog maar één weg begaanbaar naar de stad. Dat maakt het moeilijk om voedsel en water op de rampplaats te krijgen.' ■

- Het eiland Sulawesi heeft ruim **17 miljoen** inwoners, net zoveel als Nederland
- Zware aardbeving met een kracht van **7.5** op de schaal van Richter
- Meteen na de ramp al **1.200** mensen overleden, **50.000** mensen ontheemd en tot **1,5 miljoen** mensen getroffen. Deze aantallen lopen nog steeds op

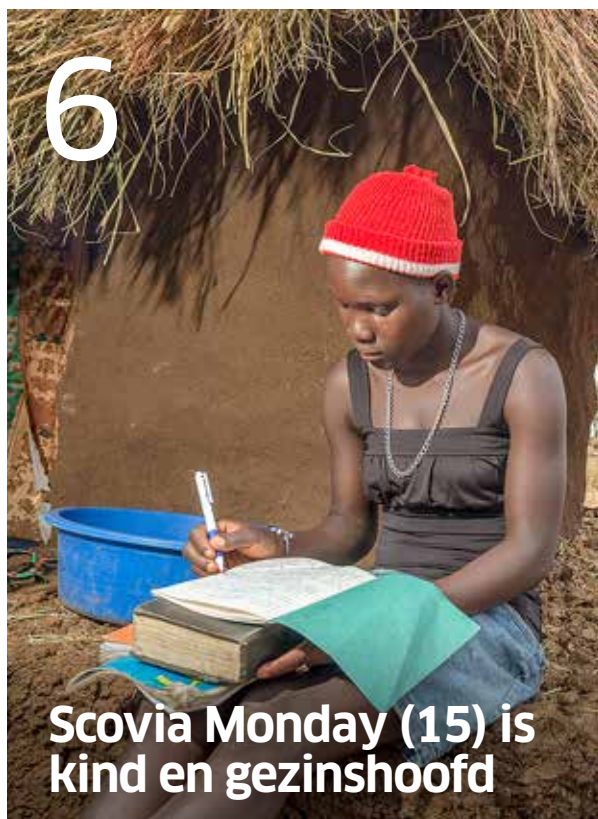
FOTOGRAFIE CARITAS INTERNATIONAL

GIRO
555

SAMENWERKENDE
HULPORGANISATIES

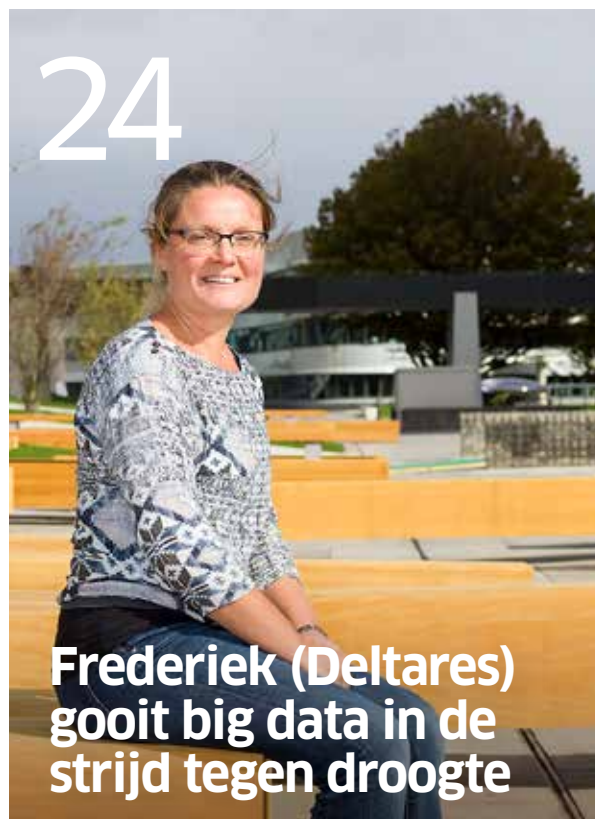
Inhoud

Nr.3 november 2018

6

Scovia Monday (15) is kind en gezinshoofd

24

Frederiek (Deltares) gooit big data in de strijd tegen droogte

18

Op de bres voor recht en veiligheid. Drie Cordaid-voorvechters vertellen hun verhaal.

20

Ondernemers zetten mensen in Addis Abeba aan het werk. En dat geeft Woynshet Birru kansen.

23

Artsenechtpaar George en Gon Joosten blikken terug op vijftig jaar in Oost-Afrika.

VERDER P2 Daarom P4 Opstokers P5 Groeten uit Nederland: Margriet Schreuders (NPL) P11 Concreet P12 De ruimte P14 Cijfers over Cordaid met column van financieel directeur Willem Jan van Wijk P16 Inspiratie P17 Gedicht: 'Voor wie ik liefheb, wil ik heten' P26 Service P27 Over Cordaid P28 De spreuk van Ricardo van Deenen
Op cover: Ethiopische onderneming. Lees het hele verhaal op pagina 21 en 22.

Vrolijkste baby van het jaar

Nederland | Samen met Ouders van Nu lanceerde Cordaid dit jaar de *Vrolijkste Baby van het Jaar Verkiezing*. Een vrolijke campagne waarmee we aandacht voor moeders en baby's in ontwikkelingslanden vroegen. Uit de ruim 3.000 aanmeldingen werd Jip Cleijssen (6 maanden) uit Berkel-Enschot tot winnaar gekozen. Met zijn onweerstaanbare glimlach sleepte hij de hoofdprijs binnen: een fotoshoot voor de cover van het blad Ouders van Nu en een Cortina Mamafiets. In totaal werden er meer dan 9000 stemmen uitgebracht in de verkiezing en ontvingen wij per stem een euro. Met de opbrengst van de stemmen kunnen meer dan 1.000 moeders veilig bevallen en daardoor hun bevalling overleven. Daar worden wij vrolijk van!

FOTOGRAFIE ILVY NJOKIKTJEN

CONGO | Cordaid gaat een belangrijke uitvoerende rol spelen bij het verbeteren van het onderwijssysteem in 12 van de 26 provincies in de Democratische Republiek Congo. Wij gaan het Ministerie van Educatie in Congo bijstaan bij het toepassen van een resultaatgericht financieringssysteem. Dit systeem werd eerder door Cordaid met succes toegepast in andere landen en houdt in het kort in dat men pas betaald krijgt als

de bereikte resultaten zijn behaald.

In Congo is de uitval van meisjes nog steeds erg groot. Een van de manieren om ervoor te zorgen dat scholen hun uiterste best doen om meisjes in de klas te houden is dat de school meer geld krijgt voor een ingeschreven meisje dan voor een jongen. Uiteindelijk zullen 1350 basisscholen en een half miljoen jonge meisjes en jongens van dit systeem gaan profiteren.

Levens redden in Jemen

JEMEN | Het wordt de grootste humanitaire crisis van dit moment genoemd. Maar liefst 8,4 miljoen mensen in Jemen zijn slachtoffer van de voortdurende oorlog en dreigen om te komen van de honger. Hulporganisaties krijgen heel moeilijk toegang tot het verscheurde land en het werken daar is gevaarlijk.

Ondanks veel tegenwerking is het Cordaid gelukt een lokale organisatie te vinden om mee samen te werken en daardoor kunnen we nu hulp bieden aan 770 zeer kwetsbare families. Zij ontvangen voedselbonnen, geld voor onderdak en hygiënekits. We werken met voedselbonnen om een aantal redenen: als we zelf voedsel moeten aanschaffen, opslaan en distribueren is dat een dure logistieke operatie. Mensen kunnen bovendien nu zelf bepalen wat ze willen kopen en we

stimuleren de lokale economie.

Onze noodhulpcoördinator benadrukt dat onze hulp in Jemen een eerste aanzet is, maar hoopt dat we meer geld bij elkaar krijgen om nog veel meer levensreddende hulp te kunnen bieden. En op lange termijn om mensen te helpen om hun leven weer op te pakken.

Ontheemden brengen voedsel naar een tijdelijk onderkomen in de buurt van Sana'a

Groeten
- uit -
Nederland

FOTOGRAFIE ERIK BUIS

‘Dit bedrijf is geboren uit een droom’

Dol op spelletjes en allergisch voor onrecht, Margriet Schreuders is het allebei. Dat deze Brabantse hoofd Goede Doelen is bij de Nationale Postcode Loterij, kan dan ook geen toeval zijn. Jaarlijks steunt de loterij meer dan 110 goede doelen die zich inzetten voor mens en natuur, in binnen- en buitenland. Waaronder – al 22 jaar – Cordaid.

Margriet vertelt met aanstekelijke passie over de geschiedenis van het fenomeen loterij. ‘Wist je dat de pestbestrijding in de Middeleeuwen werd betaald met de opbrengst van loterijen? Dat het Mauritshuis na een grote brand weer is opgebouwd met loterijgeld?’

Haar eigen geschiedenis bij de loterij gaat iets minder lang terug. ‘Ik studeerde aan de VU, zocht een bijbaantje en belandde zeventien jaar geleden achter de telefoon op het callcenter van de Postcode Loterij.’ Missiegedreven, zo kenmerkt Margriet de Postcode Loterij. ‘Dit bedrijf is geboren uit de droom, dertig jaar geleden, om een continue geldstroom te genereren voor organisaties uit het maatschappelijk middenveld. Zodat zij misstanden aan de kaak kunnen stellen, armoede kunnen bestrijden en kunnen opkomen voor mensen die buiten de boot vallen. Zonder dat die organisaties voor elk project weer

Wij worden gesteund door

de hand moeten ophouden. Dát is de bestaansreden van de Postcode Loterij. Mensen die meespeelen met de loterij maken dus niet alleen kans op prijzen, maar zorgen ook dat goede doelen beter hun werk kunnen doen.’

Het is ook de reden waarom Margriet na haar start als student nooit meer is weggegaan. ‘Wat ik hier doe, sluit aan bij wat ik zelf belangrijk

vind. Dat voel ik heel sterk.’ Hoe sterk, dat blijkt wel als ze vertelt over haar jeugd. ‘Als jong meisje al droeg ik het Amnesty-kettingkje. Ik schreef zelfs brieven om politieke gevangenen vrij te krijgen.’ En de vraag waarom Cordaid één van de goede doelen is die de Postcode Loterij steunt, is wat Margriet betreft een ‘no-brainer’. ‘De loterij is solidair met mensen die dubbel getroffen worden, door extreme armoede én door conflict of natuurrampen. Cordaid biedt snel en adequaat hulp aan deze mensen. Het ligt voor de hand dat we dat werk steunen.’ ■

Kindercrisis

Van de anderhalf miljoen vluchtelingen die uit Zuid-Soedan in Oeganda worden opgevangen is 60 procent jonger dan 18 jaar. Het wordt niet voor niets een kindercrisis genoemd. 75 duizend kinderen kwamen zonder ouders de grens over. De 15-jarige Scovia Monday en haar zusje Aya (4 jaar) waren twee van hen.

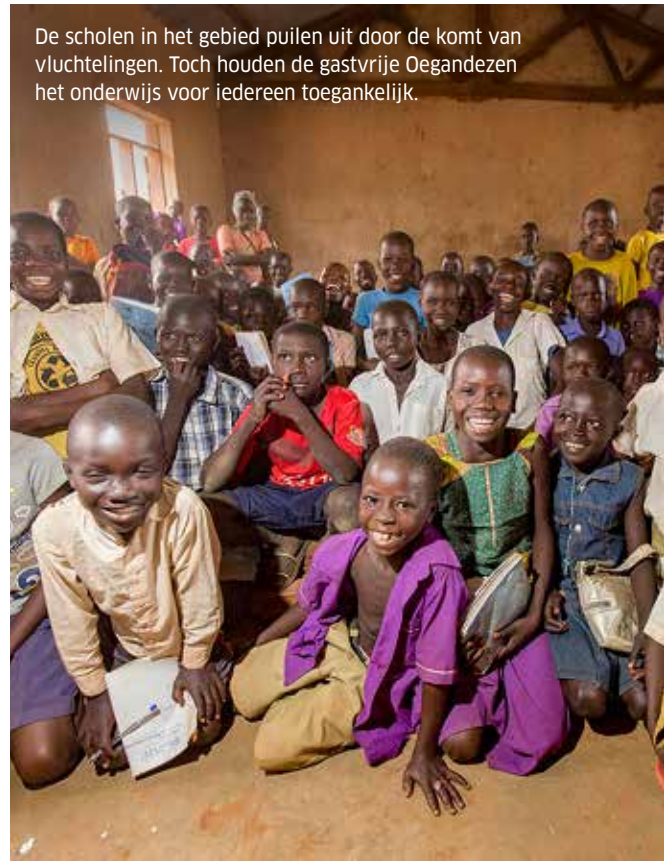
Scovia zorgt voor haar zusje Aya.

Scovia leert om uiteindelijk pastoraal werker te kunnen worden.

Emmanuel Yosa is vluchteling en geeft voor Cordaid voorlichting over het belang van goede hygiëne

De scholen in het gebied puilen uit door de komst van vluchtelingen. Toch houden de gastvrije Oegandezen het onderwijs voor iedereen toegankelijk.

Voorlichting hoeft niet altijd een serieuze zaak te zijn. Overal in het kamp hoor je de 'Cordaid-hygiëne liedjes' terug.

Cordaid heeft zaden en landbouwgereedschappen uitgedeeld aan groepen vluchtelingen. Op die manier kunnen ze voedsel verbouwen en worden ze snel zelfvoorzienend.

Urenlang staan vluchtelingen met jerrycans in de brandende zon te wachten op vrachtwagens die water komen brengen. Vaak tevergeefs. Daarom heeft Cordaid zelf een watervoorziening gebouwd, zodat vluchtelingen altijd kunnen rekenen op veilig drinkwater uit de kraan.

Mary Grace (rechts) is Scovia's beste vriendin geworden in het kamp. Ook zij heeft geen ouders meer. Mary woont bij een gastgezin. Ze slapen met z'n achten in deze hut. De vriendinnen helpen elkaar vaak met het huishouden en ze voetballen vaak samen (zie foto rechts)

De duurzame watervoorziening van Cordaid. Met zonne-energie wordt water opgepompt en verdeeld over verschillende tappunten. Als de zon even niet schijnt, zorgt deze generator ervoor dat schoon water ook dan beschikbaar blijft.

Cordaid en RTL Boulevard in actie voor kindgezinnen

Wereldwijd groeien miljoenen kinderen op zonder ouders en dragen de zorg voor hun broertjes en zusjes. Zij hebben hun ouders vaak verloren door oorlog of ziekte. Een enorm zware last drukt ineens op hun schouders. Ze hebben geen inkomen, zijn vaak dakloos, kunnen niet naar school en gevaar ligt overal op de loer. Een onmogelijke opgave.

Daarom wil Cordaid het probleem van kindgezinnen op de kaart zetten en ervoor zorgen dat deze kwetsbare kinderen geholpen worden, want zonder hulp overleven ze het niet! Dat doen we samen met het televisieprogramma RTL Boulevard. Een hele week lang wordt actie gevoerd. U ziet en hoort de aangrijpende verhalen van deze ouderloze kinderen. Het kijkerspubliek kan middels het sturen van een sms deze kindgezinnen helpen overleven. Zij hebben onze steun hard nodig.

Zidan Goum (13) samen met zijn jongere broertjes en zusjes, uit Bocaranga, Centraal-Afrikaanse Republiek. Zidan is al drie jaar verantwoordelijk voor zijn broertjes en zusjes. Zijn ouders zijn omgekomen in het geweld van de burgeroorlog. Ook andere familieleden zijn niet meer te vinden. Met zijn 13 jaar

moet hij het gezin onderhouden. Zidan: "De burens helpen soms met wat eten, maar die hebben vaak nauwelijks genoeg om te delen met hun eigen kinderen." Daarom werkt hij overdag op het land, terwijl de andere kinderen alleen thuisblijven. Bij thuiskomst neemt hij de zorgtaken weer op zich.

DIRECT DONEREN?

Maakt u gebruik van mobiel bankieren en wilt u deze kindgezinnen helpen?

Scan dan met uw smartphone deze code en doe zo heel eenvoudig een gift.

Een gift 'gewoon' overmaken kan natuurlijk ook: Cordaid, IBAN **NL57 INGB 0000 0009 34.**

Als je het Kees vraagt

Weg met die stereotypen!

In 1956 vertrok mijn vader naar “onze koloniën”. Hij was 22 jaar, net afgestudeerd als bestuursambtenaar. Zijn hoofdpodracht luidde: “Het brengen van beschaving onder de inheemse bevolking van Nieuw-Guinea.” Hij was onder meer chef Politie en opperrechter. Op de gouden knopen van zijn uniform stond de J van Juliana. Dat dat toen zo ging, is vandaag onbevattelijk. Gelukkig zijn die koloniale tijden voorgoed voorbij. Of niet? Het scheve en belerende van toen, hoor ik soms nog steeds terug. Natuurlijk, woorden als inheems of blanken kunnen echt niet meer. En dat “brengen van beschaving” is zo pijnlijk dat je ervan in de lach schiet.

Maar stereotypen zijn hardnekkig. Neem nou “arme landen”. Arme landen bestaan niet. Je hebt lage inkomenslanden, waar mensen weinig tot niets verdienen. Maar DR Congo, een arm land? De rijkdom aan grondstoffen, aan talen, aan cultuur en muziek spat ervan af. En “Derde Wereld”. Je hoort het steeds minder, maar ik kom het nog tegen. Drie keer raden in welke categorie de bedenkers van die term zichzelf schaarden. Correct, de “Eerste Wereld”. Achterhaalde termen.

Wat te denken van ontwikkelingshulp? Ook al is het soms een worsteling om te zoeken naar woorden die we beter zouden kunnen gebruiken, toch krijg ik de kriebels van dat woord. Het heeft iets van “ik ben ontwikkeld en ik help jou om je te ontwikkelen.” Die ingebakken machtsongelijkheid is juist waar ik me tegen verzet. Internationale samenwerking dekt de lading al een stuk beter. Of “goed doel”. Ik heb het liever over “goed doen”. Doen wat een mens tot mens maakt. Voorzichtig zijn met elkaar en met de wereld. Dat is een manier van leven die nooit stopt. Niet een doel dat is bereikt als je je charitatieve plicht hebt vervuld. “Lokale partners”, ook vakjargon waaraan ik me stoort. We bedoelen hiermee onze partners in bijvoorbeeld Afghanistan of Zuid-Soedan, terwijl

internationale partners in Europa of de VS zitten. Lokaal heeft daardoor iets kleins en kleinerends. Bovendien, iedereen is lokaal. We zitten allemaal op dat ene plekje waar het leven ons gebracht heeft. New York is even lokaal als het kleinste dorp van Noord-Irak.

Het zit ‘m ook in de beeldvorming. Er is een hardnekkige tendens om over Afrika te spreken alsof het één land is. Een land waar iedereen arm is, honger heeft, op de vlucht is en waar altijd de zon schijnt. Wist je dat Lagos (Nigeria) een wereldcentrum is van de game-industrie? Dat betalen met je mobieltje zowat is uitgevonden in Kenia? Stereotypen, weg ermee!

En mijn vader in Nieuw Guinea? Die leerde na twee jaar al de les waarmee ik ben opgevoed: “Wie ben ik om beschaving te brengen? Als ik goed luister, leer ik vooral van de mensen hier! Zij zijn zelf de eigenaar van de oplossingen.” ■

Ook een vraag aan Cordaid? Stel hem aan onze directeur Kees Zevenbergen, via redactie@cordaid.nl

Strijd tegen Ebola in Democratische Republiek Congo

Democratische Republiek Congo | De Democratische Republiek Congo is in augustus opnieuw getroffen door een Ebola-uitbraak. De ziekte dook dit keer op in de noordoostelijke provincie Noord-Kivu. Hulpverlening is hier niet eenvoudig; het is een gevaarlijk gebied met veel gevechten. Cordaid installeerde een crisisteam om direct hulp te bieden en een verdere uitbraak te voorkomen. Het team zorgde ervoor dat gezondheidscentra in het gebied operationeel bleven, zodat mensen met Ebola snel herkend konden worden en een doorverwijzing naar gespecialiseerde ziekenhuizen kregen. Alle dertig gezondheidscentra in het gebied kregen financiële ondersteuning en het personeel is getraind om Ebola-gevallen te identificeren. Daarnaast heeft de bevolking voorlichting over hygiëne gekregen, zorgde Cordaid voor verbetering van water- en sanitaire voorzieningen, en zijn inmiddels 350 duizend hygiënekits uitgedeeld.

Waar of niet waar?

Dat is de titel van een kaartspel dat Cordaid heeft gemaakt om jongeren van 10 tot 14 jaar spelenderwijs in aanraking te brengen met onderwerpen waar een taboe omheen hangt, zoals seksualiteit, gezondheid en

veiligheid. Het spel bevat tachtig kleurrijk geïllustreerde kaartjes. Op elk kaartje staat een stelling die beantwoord moet worden met goed of fout. Op de achterkant zien de spelers het goede antwoord met een korte uitleg. De aanpak is erop gericht om discussie met de jongeren op gang te brengen. Een voorbeeld: 'Als ik een condoom al een keer gebruikt heb, kan ik het gewoon omdraaien.' Met op de achterkant de tekst: 'Fout! Je moet het weggooiden en een ander gebruiken.' Het kaartspel is onderdeel van een groot project -JeuneS3- en wordt gebruikt in de landen Benin, Centraal Afrikaanse Republiek, DR Congo en Kameroen. Inmiddels zijn al meer dan 200 duizend jongeren bereikt met dit voorlichtingsprogramma.

VEERKRACHT IN SLOPPENWIJKEN VAN MYANMAR

Myanmar | Hlaing Thar Yar is een snel groeiende sloppenwijk in Yangon, een grote stad in Myanmar, gelegen aan de bedding van een rivier. Hier wonen brengt risico's met zich mee. Overstromingsgevaar dreigt, het drinkwater is van slechte kwaliteit en de hygiënische omstandigheden zijn verre van ideaal. Cordaid gaat met de bewoners aan de slag om deze situatie te verbeteren. In workshops

brengen alle belanghebbenden samen de risico's in kaart en er is een noodplan opgesteld voor een vroegtijdig waarschuwingssysteem in geval van naderende overstromingen. Ook liggen er plannen om toegang tot schoon drinkwater te krijgen. Zo veranderen afhankelijke sloppenwijkbewoners in veerkrachtige mensen die het heft in eigen hand nemen om hun woonomgeving te verbeteren.

De ruimte

School in Baria, Centraal Afrikaanse Republiek. Fidelia Ndanguere, onderwijsexpert van Cordaid, leidt ons rond

Inwoners van de Centraal Afrikaanse Republiek lijden al jaren onder geweld. In het noord-westelijke district van Bocaranga keren mensen langzaam terug, nadat ze vaak maanden in de bossen gebivakkeerd hebben, op de vlucht voor rebellen. Scholen, watervoorzieningen, kliniekjes, akkers; er is zoveel vernield of verwaarloosd. Cordaid-medewerkers zijn – met twee korte onderbrekingen – steeds in de regio Bocaranga gebleven om mensen bij te staan en hun ergste nood te verzachten. Voorzichtig komt de wederopbouw van het gebied op gang.

Wat zien we?

Een eenvoudig schoolgebouw met een rieten dak. Het lijkt dramatisch, maar de mensen zijn ontzettend blij dat de school weer functioneert. We zien ook schoolbankjes die door Cordaid zijn gefinancierd. Tijdens de onlusten was al het meubilair weggehaald.

Zijn er wel voldoende leraren in dit afgelegen gebied?

Fidelia vertelt: 'Het is een groot probleem om goed opgeleid personeel naar dit afgelegen en nog onveilige gebied te krijgen. Hier werkt het lokale kantoor op het moment hard aan. Intussen zetten jonge mensen uit het dorp die een opleiding hebben gehad zich als vrijwilliger in om les te geven.'

Wat zien we op de achtergrond?

Achter het schoolgebouw ligt een grote moestuin waar de hele gemeenschap van profiteert en vooral ook samen in werkt. Verschillende bevolkingsgroepen, mannen en vrouwen verbouwen onder meer maniok, tomaten, bonen en mais. Daarmee voorzien ze weer in hun eigen levensonderhoud. ■

Cordaid in 2017

De impact van ons werk is maar moeilijk te vangen in cijfers. Maar natuurlijk willen we dat iedere euro telt. Dat betekent dat we heel precies in kaart brengen hoe wij en onze partners functioneren. En dan helpen de getallen. Kijkt u mee?

€ 132,8 miljoen
totale inkomsten

268.000
individuele donoren

€ 24,3 miljoen
aan donaties van
individuele donoren

254
gefinancierde
projecten

€ 126,7 miljoen
direct aan projecten
gespendeerd geld

€ 1,7 miljoen
management, huur en alge-
mene administratiekosten

357
Partnerorganisaties

6,4 miljoen
mensen hebben
we toegang tot
basisgezondheids-
zorg geboden

1,9 miljoen
mensen ontvingen
humanitaire hulp

1 miljoen
mensen werden
samen met ons
weerbaarder tegen
rampspoed

175.000
ondernemers ver-
schaften we lenin-
gen (waarvan 71%
vrouwen)

RE.
T.
ARE.
KE CORDAID.

Uw bijdrage x10

'U ziet in de illustratie dat donateursgeld maar een deel uitmaakt van onze 132,8 miljoen aan totale inkomsten. Het merendeel krijgen we van zogeheten grote sponsors als de Wereldbank en de Europese Unie. Maar denk niet dat uw 24,3 miljoen daardoor minder waard zou zijn. Grote fondsen kijken namelijk bij het beoordelen van subsidieaanvragen altijd naar projecten die hulporganisaties met donateursgeld uitvoeren. Met uw geld vergroten we dus simpelweg de kans op het binnenhalen van grote projecten waardoor we met onze aanpak nog mee impact kunnen creëren. Zo wordt uw tientje al snel honderd euro waard en in sommige gevallen zelfs 200 euro, als grote sponsors bij aanbestedingen een eigen bijdrage vragen van 5%.

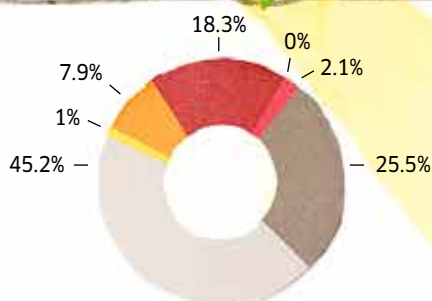
Natuurlijk moeten we ook huur, verzekeringen en salarissen betalen, en campagne voeren. Dat kost ons gemiddeld 12% van iedere gedoneerde euro. Maar doordat we zo groot zijn, profiteren we van schaalvoordelen. We werken daardoor aantoonbaar effectiever dan het marktgemiddelde. Ook in de landen waar we aan de slag zijn, letten we zorgvuldig op de financiën. We geven geen geld aan overheden, maar werken met eigen veldkantoren. En we schakelen partnerorganisaties in die we nauwkeurig begeleiden en controleren. Daarbij hanteren we een streng integriteitsbeleid. Iedere gesignaleerde misstand onderzoeken we grondig. Soms ontdekken we helaas fraude in de fragiele regio's waar we werken, en zijn er kleine incidenten. Daar treden we consequent tegen op. Koppel dat aan onze systematiek van resultaatgericht financieren, waarbij we pas tot uitbetaling overgaan als er aantoonbaar en afgesproken resultaten zijn behaald, en ik verzeker u dat uw donatie daadwerkelijk op de goede plek terecht komt. Aan de basis daarvan ligt uw gewaardeerde bijdrage. Blijf ons steunen!

Willem Jan van Wijk,
financieel directeur Cordaid

123.000
kinderen konden
de schoolbanken
in

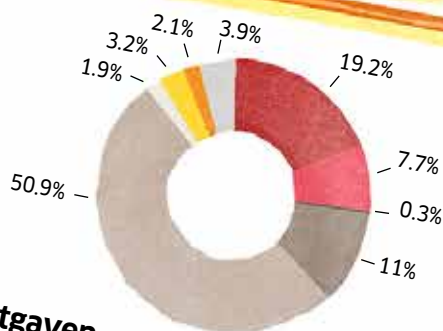
10
kantoren in even-
zoveel kwetsbare
landen, met 585
medewerkers

1
Kantoor in Den
Haag, met 153
medewerkers

Bronnen van inkomsten

- Particuliere gevers
- Bedrijven
- Postcode loterij
- Nederlandse overheid
- Andere overheden
- Institutionele donoren
- Overigen

Uitgaven

- Humanitaire hulp
- Rampenpreventie
- Bestrijding in Nederland
- Gezondheidszorg
- Veiligheid en recht
- Werkgelegenheid
- Micro-kredieten
- Overige activiteiten
- PR en voorlichting

Work is
ProgressWoorden
doen
ertoeEen Incomplete Gids
voor woordkeuze binnen
de culturele sector

WORDS MATTER

Het Tropenmuseum, Afrika Museum, Museum Volkenkunde en Wereldmuseum hebben een publicatie uitgebracht over het taalgebruik in musea. Hiermee dragen de musea niet alleen bij aan de dialoog over het woordgebruik in de museumwereld, maar sluiten ze ook aan bij het maatschappelijke debat over de vraag of bepaalde woorden nog wel van deze tijd zijn. NMVW-directeur Stijn Schoonderwoerd: 'Onze objecten zijn tijdloos, maar de manier waarop we over onze objecten praten en schrijven is dat niet. Woordgebruik is een weerspiegeling van de tijd waarin de woorden worden gebruikt.' Denk aan termen als Ontdekkingsreizen (vanuit het perspectief van de landen waar de westerlingen aan land kwamen was het helemaal geen 'ontdekken') en slaven (de identiteit van mensen wordt door deze term beperkt tot een pijnlijk etiket, ze zijn hooguit 'tot slaaf gemaakt'). Het boek kan helpen om beter te begrijpen waarom een woord dat voor de een geen lading heeft, bij een ander juist gevoelig ligt. 'Words Matter' biedt ook alternatieven voor termen die minder logisch zijn dan we misschien op het eerste gezicht denken, die zelfs gewoon kwetsend kunnen zijn. Het boek helpt de lezer om beter geïnformeerde keuzes te maken over de woorden die hij of zij gebruikt.

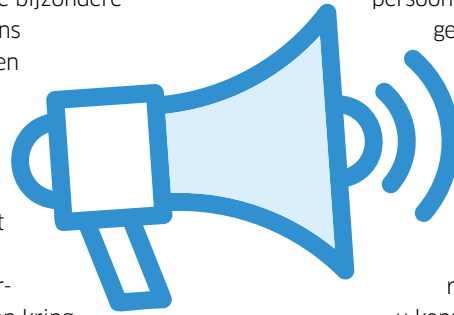
Het boek is gratis te downloaden via
<https://www.tropenmuseum.nl/nl/over-tropenmuseum/words-matter-publicatie>

INSPIRATIE

WORD CORDAID AMBASSADEUR!

U helpt ons werk met uw financiële bijdrage. En daar zijn wij blij mee. Als Cordaid Social Ambassador kunt u ons werk nu ook op een andere manier steunen. Door de bijzondere verhalen over ons werk te volgen en te delen op de sociale media-kanalen. Als Social Ambassador verspreidt u dan onze inspirerende verhalen in uw eigen kring.

Dat kan via bekende sociale kanalen als Facebook, Twitter en LinkedIn, maar ook via WhatsApp en e-mail. Zo helpt u Cordaid zonder dat het u en ons geld kost. Makkelijk en effectief. Twee keer

per maand sturen wij u een e-mail met daarin een inspirerend verhaal of een mooi filmpje dat u kunt delen. Kant en klaar; als u dat wilt kunt u er nog een persoonlijke tekst aan toevoegen, maar zelfs dat is niet nodig. En het is geheel vrijblijvend; u kiest zelf welke berichten u wanneer deelt. Zo toont u dat ons werk belangrijk vindt, verspreidt u kennis over ons werk én geeft u een stem aan de allerarmsten.

Geef u nu op via onze website:
Cordaid.nl/ambassadeur.

Mooie Boel!

Een groep Groningse vrouwen heeft na jaren van financiële onzekerheid het heft in eigen handen genomen. Met steun van onder andere Cordaid hebben zij in juni 2016 de deuren geopend van sociale coöperatie *Mooie Boel 050*. Inmiddels is die uitgegroeid tot een echt bedrijf waarin vier vrouwen unieke producten van gerecyclede stoffen maken in hun naaiatelier. Een van de initiatiefneemsters, de van oorsprong Iraanse Sahar Lotfi, is wiskundige.

Het lukt haar ondanks haar academische achtergrond niet om in Nederland aan een baan te komen. 'Ik spreek de taal, maar met een accent en dat schrikt af. Als het me al lukte om op gesprek te komen, werd ik daarna nooit terug gebeld. Op den duur frustreert dat heel erg, ik voelde me steeds minder waard worden.' Juist dat gevoel van eigenwaarde is zo belangrijk om je weer vol goede moed op de arbeidsmarkt te begeven,

benadrukt Dees van der Schaaf, die als wijkwerker aan de wieg van de coöperatie heeft gestaan. 'Ik zie dat deze vrouwen na een paar maanden al heel anders in het leven staan. Ze stralen veel meer zelfvertrouwen uit en pakken zaken veel makkelijker op. Die komen er wel!'

Nieuwsgierig naar de producten van Mooie Boel? Kijk op www.mooieboel050.nl

Gedicht

*Mijn moeder is mijn naam vergeten.
Mijn kind weet nog niet hoe ik heet.
Hoe moet ik mij geborgen weten?*

*Noem mij, bevestig mijn bestaan,
Laat mijn naam zijn als een keten.
Noem mij, noem mij, spreek mij aan,
o, noem mij bij mijn diepste naam.*

Voor wie ik liefheb, wil ik heten.

*Neeltje Maria Min
(geboren 1944)*

Je mond roeren in tijden van oorlog

‘Samenspraak en Tegenspraak’. Zo heet het vijfjarig strategisch partnerschap (2016-2020) tussen Cordaid en de Nederlandse overheid. Het bevordert de dialoog over gevoelige onderwerpen tussen burgers in conflictgebieden en hun overheid. Denk aan veiligheid, vrouwenrechten en toegang tot recht. Chol, Nasima en Flora van Cordaid werken hieraan mee.

Chol

Hij oud hij precies is weet **Chol**

Kuir niet. ‘Baby’s registreren, dat gebeurt niet in tijden van oorlog. In 1983 begon de oorlog in Zuid-Soedan. Ik moet toen ongeveer 5 zijn geweest. Ik herinner me gewoerschoten, telkens weer. En dat je moest schuilen.’

Het gezin vluchtte van plek naar plek. Tevergeefs. Chol’s moeder en broer komen om in de oorlog. Zelf komt hij in handen van een rebellengroep. ‘Ik was

zo’n 12 jaar. Ik moest trainen en vechten.’ Dertig jaar later is Zuid-Soedan onafhankelijk, maar nog steeds is er oorlog. Oorlog die zijn tweejarige dochtertje in 2014 fataal is geworden. Gelukkig wist Chol zelf zich te onttrekken aan de gewapende strijd. Met succes bestrijdt hij nu geweld. ‘Samen met vrouwenorganisaties trainen we politie- en legereenheden om geweld tegen vrouwen tegen te gaan en daders te vervolgen. Zowel in

eigen rangen als daarbuiten.’ Zo heeft de politie sinds kort een Gender-Based Violence Desk. Mishandelde of misbruikte vrouwen kunnen hier terecht. ‘Agenten van dit team verwijzen slachtoffers door naar ziekenhuizen voor medische hulp’, zegt Chol. ‘En naar instanties die rechtshulp verlenen. Die politiedienst is echt iets nieuws in ons land.’ En in het leger? ‘Daar moet je vooral commandanten trainen en ter verantwoording roepen’, zegt Chol. ‘Zij moeten snel optreden als eigen troepen wangedrag vertonen.’

Nasima

Waar ze maar kan in de wereld bepleit ze de rechten van Afghaanse vrouwen. Maar het echte centrum van **Nasima Omari’s (31)** strijd zijn de Afghaanse dorpen. ‘Daar mogen vrouwen niets. Mannen verbieden hen om hun stem te laten horen. Dat tast alles aan: hun waardigheid, inkomen en veiligheid’, zegt ze.

‘Het is simpel’, vindt Nasima. ‘Zolang mannen vrouwenrechten schenden is er geen vrede en geen veiligheid. En zonder vrede is er geen ontwikkeling. Daarom mogen

vrouwenrechten nooit onderhandelbaar zijn. Ook niet in vredesbesprekingen met gewapende groepen. Hoe lastig dat onderhandelingen ook maakt.’ Overall in het land trainen Nasima en haar mede-activisten groepjes vrouwen en mannen. Die lokale groepen helpen op hun beurt weer vrouwen in hun buurt. Door ze te trainen in een vak, door huiselijk geweld

bespreekbaar te maken, door onderwijs voor meisjes te promoten.

Als studente al roerde Nasima haar mond. Ze is nooit gestopt. ‘Er zijn altijd wel weer Afghaanse mannen die roepen dat het een schande is dat ik vrouwen en vooral mannen toespreek. Dan blijf ik altijd beleefd. Maar ik laat me niet de mond snoeren.

Nooit.’

Flora

Flora Kwizera (42) schopte het tot majoor in het Burundese leger. Nu werkt ze voor Cordaid in de Centraal-Afrikaanse Republiek. ‘Die uniformen, de militaire academie, dat trok me wel. En zo goed als geen vrouwen! Hier wilde ik carrière maken.’ Dat gebeurde ook, maar de schellen vielen gauw van haar ogen. ‘Vrouwelijke soldaten hadden geen eigen toiletten, geen eigen slaapvertrekken, geen privacy. Daar

moest ik iets aan doen.’ Ruim tien jaar geleden stelde Flora het eerste genderbeleid op in het Burundese leger. Het was een startschot. ‘Vandaag hebben vrouwen eigen slaapvertrekken, recht op zwangerschapsverlof. En hebben ze een klacht, dan kunnen ze terecht bij het Gender Office.’ In 2015 ging ze voor Cordaid aan de slag in de Centraal-Afrikaanse Republiek. Ook nu komt ze op voor mensenrechten en brengt ze zaken in beweging.

Dit keer als burger. ‘Centraal-Afrikanen die door de oorlog alles kwijt zijn, worden amper gehoord. Met Cordaid zorg ik ervoor dat ze zich kunnen verenigen. Dat ze worden vertegenwoordigd in gesprekken met de overheid. Dat ze weten waar ze recht op hebben en daarvoor opkomen. Dat is geduldig werk, zeker in een land met gewapend conflict. Maar elke stap is is een overwinning. Ooit droomde ik ervan om generaal te worden, maar dit werk is zoveel mooier. Bovendien doe ik in de kern hetzelfde werk: vrouwen een stem geven.’ ■

‘Ethiopië denkt weer vooruit’

MICKAEL FRANCI,
CORDAID MEDEWERKER

Mickaël Franci bezoekt in de Ethiopische hoofdstad Addis Abeba ondernemers die steun krijgen van Cordaid, en ontdekt dat het getergde land en haar bewoners veerkracht tonen. Met hulp kan hier veel moois ontstaan.

Als een volleerde toergids loodst Woynshet Birru me door de kronkelende straten van Mekanisa, een sloppenwijk aan de rand van de Ethiopische hoofdstad Addis Abeba. Ze woont hier al haar hele leven, aan de voet van een vuilnisbelt. Na hevige regenbuien bedelft die soms delen van de wijk. ‘Toch’, zegt de hoogzwangere Woynshet, ‘hou ik van mijn buurt’, terwijl ze haar grommende waakhond tot kalmte maant. ‘We helpen elkaar en komen voor elkaar op. Maar er is ook veel armoede. Veel mensen hebben geen werk of verdienen te weinig. Ik ben heel blij met mijn baan, die ervoor zorgt dat we de huur kunnen betalen en kleding kunnen kopen.’ Ze werkt voor AT Textile. Cordaid ondersteunt deze textielfabriek met trainingen.

Ik spreek er met de ondernemers, directeuren van middelgrote bedrijven die vooral willen groeien. Omdat groei nu eenmaal een tweede natuur van ondernemers is, maar ook omdat ze de economie in hun land vooruit willen helpen door meer werknemers aan te nemen.

Uitdijende skyline

De 23-jarige Woynshet profiteert van die groei. Haar man is ook aan de slag, maar zijn inkomen alleen levert niet voldoende op. Iedere dag loopt ze een half uur van haar golfplaten woning naar de fabriek. Op weg naar haar werk worden de contouren zichtbaar van de almaar uitdijende skyline

FOTOGRAFIE MICKAEL FRANCI

van de hoofdstad. Een stad omschrijven als een plek vol tegenstellingen is zo’n beetje het ultieme cliché, maar ik kan niet ontkennen dat de contrasten in Addis Abeba me bij vlagen ontzettend in de war brengen. Want welk beeld domineert in een stad met zoveel gezichten? Geen eenduidig beeld, stel ik na een paar dagen vast.

Addis Abeba barst uit z’n voegen

Foelelijke hoogbouw ontsiert de hoofdstraten van Addis Abeba. De torenflats zijn niet alleen vierkant en grauw, maar vooral onaf. Zelfs hotels staan grotendeels leeg. Er wordt geïnvesteerd, maar waarom, en waarin precies? Wat is hier aan de hand? Sloppenwijken en dure hotels liggen pal naast elkaar. Zo ontstaat een schimmige sfeer. ‘Er klopt niets

van’, vertelde een Ethiopische collega me. ‘En de arme bevolking profiteert er al helemaal niet van.’ De leegstand houdt de sterke ondernemingsdrift in de stad niet tegen. Integendeel. Hippe tentjes duiken op aan de drukste verkeersader van de stad en in het straatbeeld heerst een bedrijvigheid die niet onderdoet voor die van rijkere wereldsteden. Er broeit iets in Addis Abeba; iets waarvan de gemiddelde Ethiopiër hopelijk ook gaat profiteren.

Ondernemers hebben de toekomst

Naast AT Textile bezoek ik ook Dengel, een bedrijf dat orthopedische kussens maakt. Dengel is inmiddels een begrip in Ethiopië, vooral vanwege de kleurige ‘nursing pillows’, kussens die moeders gebruiken als steun tijdens de borstvoeding. ‘Het gaat goed met

ons in Ethiopië, maar wij willen groeien. De enige manier om dat te doen is door export. We misten de expertise op het gebied van financieel management, personeelszaken en marketing om die stap te kunnen zetten. Cordaid heeft ons daar aan de hand van trainingen heel erg bij geholpen. Binnenkort bestormen we de hele Oost-Afrikaanse markt. Hopelijk kunnen we binnenkort onze fabriek uitbreiden en meer mensen aannemen.'

Ethiopië wil vooruit

In grote delen in Ethiopië kom je dit soort middelgrote ondernemingen niet tegen. Zo ging ik tijdens mijn eerste bezoek aan Ethiopië – bijna twee jaar geleden – langs bij klinieken die Cordaid ondersteunt, zo'n zeshonderd kilometer ten zuiden van de hoofdstad. Hier, ver verwijderd van de chaotische drukte in Addis Abeba, worstelen traditionele stammen nog regelmatig met droogte en honger. Geen tijd om na te denken over een carrière, zou je zeggen. Toch herinner ik ook een gesprek met een veehouder, die zich heel erg bewust was van het belang van onderwijs voor toekomstige generaties. 'Wij zijn hier veel te afhankelijk van ons vee', vertelde hij. 'Als de dieren door de droogte sterven, hebben we niets meer: geen inkomen, geen eten. Ik doe er alles aan om

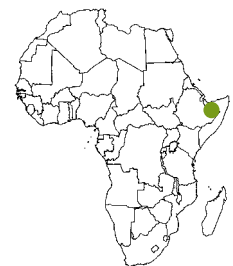
te zorgen dat mijn kinderen naar school kunnen, om een vak te leren. Anders zie ik geen toekomst voor ze.' Het besef is er dus, de wil is ook, maar de kinderen van deze man moeten na hun schooltijd wel een baan kunnen vinden. Daarom is het brede programma van Cordaid zo belangrijk voor de toekomst van het land.

Ethiopië is ambitieus

In de hoofdstad, denkt Woynshet daar net zo over. Ook zij hoopt door hard te werken genoeg geld bij elkaar te sparen om haar nog ongebooren kind ooit naar school te kunnen sturen. En daarbij houdt het niet op. De economische ontwikkeling in Addis Abeba zorgt ervoor dat zelfs in de sloppenwijken mensen dromen van een carrière. Woynshet: 'Ik werk voor een inkomen, maar ook om mezelf te ontwikkelen. Het liefst zou ik later een eigen bedrijf starten. Waarschijnlijk ook in de textiel, want daar leer ik nu heel veel over.'

Ethiopië heeft nog een lange weg te gaan. Maar wie door Ethiopië reist, ontmoet een bevolking vol energie, veerkracht en optimisme. Ondanks vele tegenslagen als oorlogen, droogte en hongersnood, zijn mensen in staat problemen op te lossen en vooruit te kijken. Daar hebben ze alleen wel nog wat hulp bij nodig. ■

ETHIOPIË

Cordaid heeft met succes

53

lokale kleine en middelgrote ondernemingen ondersteund in Addis Abeba, de hoofdstad van Ethiopië.

Sinds april 2015 biedt het Resilient Business Development Services-programma (RBDS) trainingen en begeleiding. Doel van het programma: meer banen creëren voor de bevolking in de armste buurten van de stad.

‘Ik wilde structureel iets doen, geen aalmoezen uitdelen’

Twee dagen na hun huwelijk in 1967 vertrekken George en Gon Joosten voor Memisa naar Kenia. Hij als tropenarts, zij als verpleegkundige. In het begin draait Gon nog even mee in het missieziekenhuis in Mukumu, waar haar man het medisch voor het zeggen heeft. ‘Maar dat leidde alleen maar tot irritatie. Daar ben ik snel mee gestopt’, vertelt ze. Alles bij elkaar wonen en werken Gon en George zestien jaar in Oost-Afrika. Eerst zes jaar in Kenia, waar Gon tussen de bedrijven door hun vier kinderen opvoedt. Later, als de kinderen de deur uit zijn, ook nog eens zes jaar in Ndala, één van de droogste en armste gebieden van Tanzania.

Terwijl manlief dag en nacht in de weer is, rijdt Gon in de wijde omtrek rond om kinderen naar de kinderklinieken te brengen om ze te laten wegen, meten en vaccineren. Gon leert de lokale taal en maakt van de kale en onherbergzame vlakte van Ndala haar werkgebied. ‘Hongerige mensen bedelden aan huis. Ik wilde structureel iets doen, geen aalmoezen uitdelen’, verklaart ze haar inzet. ‘Met mijn huishoudhulp ben ik

huisbezoeken gaan afleggen in een straal van 100 km. Om te kijken wat mensen echt nodig hadden. Met name allenstaande moeders, langdurige zieken en mensen met een beperking.’

Voedselhulp, landbouwwerktuigen, schooluniformen. Het is een kleine greep uit het hulppakket van de organisatie die Gon opzet, stichting Tabora. Geld hiervoor werft ze onder vrienden en bekenden in Nederland. Vanaf 2000 verblijven Gon en George elke jaar drie maanden in Ndala. Ze blijven tot 2017 de motor van de stichting. Dan geven ze het met een groot feest uit handen.

‘De welvaart is er toegenomen!’, zegt Gon over Oost-Afrika nu. ‘Natuurlijk is er nog armoede, zeker op het platteland, maar het is niet te vergelijken met toen. En ziekenhuizen worden er nu volledig geleid door eigen mensen. Blanke artsen hebben het er niet meer voor het zeggen. En dat is maar goed ook.’ Mist ze Oost-Afrika? ‘Ach, ik mis de mensen die me dierbaar zijn. Voor de rest ben ik alleen maar dankbaar dat ik iets heb mogen doen.’ ■

Pleidooi

‘Deltares de big data, Cordaid de netwerken op de grond’

Cordaid heeft samen met Deltares (het onafhankelijk toegepast kennisinstituut op het gebied van water en ondergrond in Delft en Utrecht) mooie plannen om het klimaatprobleem in droge regio's te lijf te gaan met behulp van big data van satellieten. Deltares beschikt over de technische expertise, Cordaid werkt met gemeenschappen. Een gouden combinatie vindt hydroloog Frederiek Sperna Weiland.

‘**D**eltares werkt aan overstromings- en droogtevoorspellingssystemen wereldwijd, en daarbij werken we vooral samen met centrale overheden. Bijvoorbeeld in Indonesië en Mozambique. We gebruiken dan vaak een combinatie van meetstations op de grond en satellieten. We maken ook gebruik van data van satellieten van NASA en ESA die hun gegevens via een centrale server aanbieden. Bij Deltares werken experts aan het verbeteren van algoritmes waarmee we onze voorspellingen optimaliseren. We maken veel gebruik van satellietinformatie omdat je anders op de grond ongeveer iedere 200 vierkante kilometer een goed werkend weerstation zou moeten plaatsen en bewaken. Dat is vooralsnog niet haalbaar. Maar ook met satellietinformatie ontvangen we betrouwbare data en kunnen we al voldoende uit te voeten. De voorspellingen geven steeds nauwkeuriger aan

FOTOGRAFIE IVO VAN DER BENT

‘Mooie bijvangst is dat de aanpak ook remmend werkt op dreigende conflicten door droogte’

hoeveel het bijvoorbeeld waar en wanneer gaat regenen. Zo zijn we in staat om tot enkele maanden van tevoren te voorspellen of een seizoen relatief nat of droog gaat worden. Ook kunnen we gedetailleerd in kaart brengen waar in een regio de vegetatie nog het meest groen is, en dus nog een tijdje kuddes kunnen blijven grazen. Of waar de waterreservoirs nog goed gevuld zijn. Dat zijn natuurlijk inzichten waar nomadische veehouders iets mee kunnen; ze kunnen met hun vee naar de meest kansrijke gebieden trekken. Mooie bijvangst is dat de aanpak ook remmend werkt op dreigende conflicten door droogte.

Met Cordaid willen we deze aanpak verder uitwerken; we hebben samen een subsidieaanvraag geschreven voor een project in Zuid-Soedan. Mogelijk gaan we de komende jaren onze gezamenlijke plannen opschalen naar andere gebieden. Een van de redenen dat we blij zijn met onze samenwerking is dat Cordaid een goed en fijnmazig netwerk heeft op lokaal niveau. Cordaid kan op plaatsen komen waar het voor ons niet toegestaan is vanwege een negatief reisadvies. We willen bijvoorbeeld extra aandacht geven aan de communicatie in de kwetsbare gebieden. Veehouders kunnen analfabeet zijn, wat veel betekent voor de manier waarop je je voorspellingen moet delen, bijvoorbeeld met kleuren en symbolen: groen is nat, rood is droog. Doordat Cordaid wel op deze plaatsen kan komen en intensief met de bevolking werkt, kunnen we de oplossingen daadwerkelijk testen en verbeteren.

Ik verwacht dat de aanpak al heel snel resultaat oplevert, misschien vooral doordat we spreken over een onrustig gebied. Iedere verbetering in het begeleiden van bijvoorbeeld kuddes is al direct merkbaar. Mensen kunnen zich tijdig voorbereiden op droogte en moeilijke periodes beter doorstaan.’ ■

Loopt uw periodieke schenking bijna af?

Heel veel donateurs doen het al: periodiek schenken aan Cordaid. Omdat u zo gemakkelijk kunt doneren – u hoeft niet meer steeds

acceptgiro's in te vullen – maar ook omdat het belastingvoordeel oplevert.

We spreken van een periodieke schenking als u schriftelijk heeft laten vastleggen dat u voor langere tijd een jaarlijks bedrag gaat overmaken aan Cordaid. Vroeger was hier een notariële akte voor nodig, maar tegenwoordig hoeft dat niet meer.

Een schenkingsovereenkomst is voldoende. De invulformulieren kunt u simpelweg bij Cordaid of via de website van de Belastingdienst opvragen.

Het grote voordeel voor u is dat uw gift volledig aftrekbaar is voor de inkomstenbelasting. U ontvangt daardoor als het ware een deel van uw gift terug van de Belastingdienst. Sommige donateurs schenken ook het belastingvoordeel

aan Cordaid. Cordaid is enorm blij met deze manier van schenken, omdat het ons nog beter in staat stelt structurele hulp te bieden.

Een belangrijke eis van de Belastingdienst is dat een periodieke schenking altijd voor minimaal vijf jaar moet worden afgesloten. Na die periode kunt u beslissen om te verlengen met minimaal weer vijf jaar. Vindt u het lastig om zolang vooruit te kijken? Dan kunt u de periodieke schenking ook in één keer vastleggen voor onbepaalde tijd. Nadat de eerste vijf jaar om zijn, kunt u elk jaar beslissen of u de periodieke schenking wilt beëindigen. Wel zo handig!

Zo tegen het einde van het jaar lopen veel periodieke schenkingen af. Is de looptijd van uw periodieke schenking bijna voorbij? Neem dan gerust contact met ons op, wij verzorgen graag de verlenging voor u.

‘Door periodiek te schenken, hoef ik niet telkens de acceptgirokaarten in te vullen. Dat scheelt mij veel invulwerk en ik draag op een structurele manier bij aan het werk van Cordaid. Dit geeft mij een gerust gevoel.’

Een Cordaid-donateur uit Nieuwegein

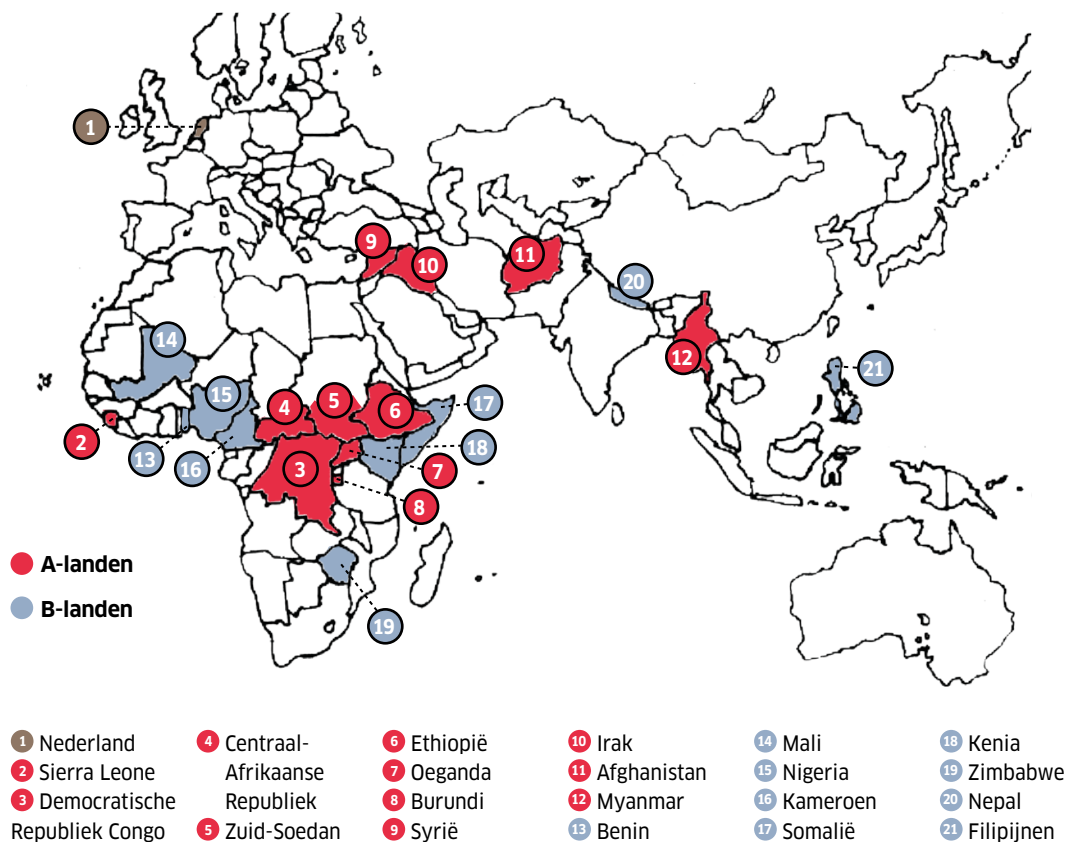
Wilt u meer weten over het geven aan projecten van Cordaid? Dan kunt u contact opnemen met Smaragda den Hond. Dat kan via: smaragda.den.hond@cordaid.nl of 06 – 29409256

Heeft u vragen over erven en schenken? Dan kunt u contact opnemen met Mariëlle Lindeboom. Dat kan via: marielle.lindeboom@cordaid.nl of 06 – 22528298

Cordaid legt in haar werk de focus op de **A landen**. Dat zijn de meest fragiele landen. Wij werken daar met een integraal programma: we bieden acute noodhulp, werken aan de weerbaarheid van mensen, aan verbetering van de gezondheidszorg, veiligheid en werk en inkomen.

In de **B landen** is sprake van een iets stabielere situatie, waar de overheid nog een (beperkt) aantal voorzieningen biedt. We werken daar niet met een integraal programma, maar bieden daar specifieke ondersteuning, bijvoorbeeld op het gebied van gezondheidszorg.

Op de wereld om elkaar te helpen

Cordaid strijdt voor een wereld waarin mensen tot hun recht komen, het goed hebben, leven in vrijheid en zonder armoede. Zo'n wereld begint volgens ons met omkijken naar elkaar: werkelijk oog hebben voor de ander, er gewoon zijn omdat iemand een steuntje in de rug kan gebruiken, een stuk oprechte aandacht of praktische hulp.

We zijn ontzettend blij dat u meebouwt aan zo'n wereld met uw gift, uw betrokkenheid bij ons werk, uw mentaliteit van zorg voor elkaar. Dichtbij bouwt u mee in uw eigen persoonlijke omgeving, wat verder weg doordat u wellicht programma's van Cordaid in Nederland ondersteunt, of nog verder weg met uw steun voor ons werk in de meest

kwetsbare gebieden wereldwijd waar andere organisaties vaak niet eens meer durven of kunnen komen.

Zo wordt waar wat we in onze radio en tv commercial vertellen: de wereld is prachtig als je er samen iets van maakt.

Dank u wel!

COLOFON: *Zin geven* is het donateursmagazine van Cordaid. Het blad verschijnt drie keer per jaar en wordt verstuurd aan donateurs van Cordaid.

Adres Cordaid:
Lutherse Burgwal 10,
2512 CB Den Haag.
Ibannummer:
NL57INGB0000000934

Concept: Maters & Hermsen Journalistiek
Hoofredactie: Cordaid
Tekst: Cordaid en Maters & Hermsen Journalistiek

Vormgeving: Maters & Hermsen Vormgeving
Drukwerk: Printman Made
Lithografie: Studio Boon

‘VOLG JE HART, WANT DAT KLOPT’

Vijf maanden werkt Ricardo van Deenen nu bij Cordaid. Kersverse dertiger, vader van twee kinderen, online marketeer en theaterdier. ‘Ik heb eerder een jaar een opdracht mogen uitvoeren voor UNICEF. Dat was mooi en nobel werk. Toen de kans voorbijkwam om bij Cordaid aan de slag te gaan, heb ik mijn baan meteen opgezegd. Ook hier kan ik mijn passie voor online marketing koppelen aan een goed doel.’

Ricardo houdt zich bezig met de online vindbaarheid van Cordaid in Google en sociale media en nog veel meer. Zoals hij zelf zegt: ‘Voor alles waar .nl of .com achter staat, kun je bij mij terecht. En vaste prik op zondagochtend’, legt Ricardo uit, ‘is het posten van een prikkelende Cordaid-spreuk op Facebook. Ik zie dus heel wat spreuken de revue passeren. Ze ontlokken vaak positieve reacties.’

Welke spreuk is Ricardo zelf op het lijf geschreven? ‘“Het glas is halfvol” spreekt me aan omdat ik een rasoptimist ben. Maar die vind ik nogal belegen, dus mijn lijfspreuk is het niet. Wat ik een dijk van een spreuk vind, is “Volg je hart, want dat klopt.” Dat is echt iets wat ik heb geleerd, om je gut feeling te volgen in grote beslissingen. Of het nu gaat om werk, liefde of andere zaken. De stap naar Cordaid was ook zo’n ingeving vanuit het hart. Het leverde mij een droombaan op.’

Naast vader zijn en online marketeer, is Ricardo verslingerd aan improvisatietheater. ‘Heerlijk is dat. Je leeft je uit, bent creatief en krijgt ook nog eens levenslessen mee.’ Welke lessen? ‘Leren accepteren wat het leven je aanreikt. Leren luisteren naar anderen. Op basis van een suggestie uit het publiek moeten wij in een split second een scène opvoeren. Ook hier is het: volg je hart en denk niet te lang na.’ ■